

Anna van der Breggen

ANNA

Mijn leven achter het erepodium

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

anna[®]

Auteur: Anna van der Breggen
Tekst: Marion van Es
Ontwerp omslag: Autobahn
Lay-out binnenwerk: Studio Mol
Omslagfoto © Laura de Mildt

In een enkel geval bleek het niet mogelijk van de beelden de bezitter van het copyright te achterhalen; rechthebbenden die niet zijn benaderd, wordt verzocht zich in verbinding te stellen met uitgeverij KokBoekencentrum, Utrecht.

ISBN 978 90 435 3564 9
ISBN 978 90 435 3565 6 (e-book)
NUR 489
www.kokboekencentrum.nl

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

INHOUD

Inleiding	7
Hoofdstuk 1 - Gekke trui	10
Hoofdstuk 2 - Dieptepunt	18
Hoofdstuk 3 - Zuster Anna	24
Hoofdstuk 4 - Wat je ook doet, stop niet met fietsen	31
Hoofdstuk 5 - Alles of niets	38
Hoofdstuk 6 - Fietsen op zondag	46
Hoofdstuk 7 - Wielerliefde	52
Hoofdstuk 8 - Klimmersvezels	63
Hoofdstuk 9 - Kopvrouw én teamplayer	70
Hoofdstuk 10 - Neem vooral veel snoepjes mee	78
Hoofdstuk 11 - Ongelukje...	86
Hoofdstuk 12 - Mijn tweede man	93
Hoofdstuk 13 - It's lonely at the top (of the mountain)	98
Hoofdstuk 14 - Droom	103
Hoofdstuk 15 - Drama en overwinning	107
Hoofdstuk 16 - Een leven lang gelukkig?	115
Hoofdstuk 17 - Just keep breathing	123
Hoofdstuk 18 - It's all about the money	127
Hoofdstuk 19 - Hormoonbom	134
Hoofdstuk 20 - Goedemorgen, dopingcontrole	138
Hoofdstuk 21 - Chips, taart en patat	142
Hoofdstuk 22 - Hongerklop	149

Hoofdstuk 23 – Kilometer 78	154
Hoofdstuk 24 – Bont en blauw	156
Hoofdstuk 25 – Fietsen met anderhalve meter afstand?	163
Hoofdstuk 26 – In topvorm voor de tijdrit	171
Hoofdstuk 27 – Welke trui is het belangrijkste?	176
Hoofdstuk 28 – Waar zijn mijn schoenen?	185
Hoofdstuk 29 – Stoppen? Nu al?!	188
Epiloog	199

INLEIDING

Oktober 2017

Het is nog vroeg in de ochtend als Sierk Jan en ik met onze koffers op het vliegveld van San Francisco zitten. We hebben net een fantastische vakantie achter de rug. Met de camper zijn we langs de westkust van Amerika getrokken, een avontuur waar ik al mijn hele leven van droomde. Mijn man deelt die liefde voor verre reizen wat minder, voor hem is kamperen in Frankrijk eigenlijk al wel avontuurlijk genoeg. Maar zelfs hij is diep onder de indruk van dit machtige land. Van de rust in Yosemite National Park en de gekte in Las Vegas tot de overweldigende rode vlaktes van de Grand Canyon, waar ik hem bij het kampvuur verraste met een huwelijksaanzoek. We verlieten Amerika als verloofd koppel. Een mooiere beloning na een succesvol wielrenseizoen konden we ons niet wensen.

Toch willen we nu, na drie weken in een camper geleefd te hebben, allebei het liefst zo snel mogelijk naar huis. Terug naar ons gewone leven in Zwolle. Maar helaas mogen we nog niet naar huis. We reizen nog 'even' door naar China. Daar vindt namelijk het UCI Cycling Gala plaats, waar ik als winnares van het WorldTour-klassement bij moet zijn. Het voelt een beetje decadent om voor één dag helemaal naar Azië te vliegen, maar aangezien de organisatie erop stond, proberen we er maar de voordelen van in te zien. Ik heb

nog nooit businessclass gevlogen, stiekem lijkt me dat best leuk. En is dit eigenlijk niet een perfect einde van de vakantie?

Om de tijd te doden tot we mogen boarden, bel ik mijn vriendin Helma. We kennen elkaar al ons hele leven. Als klein meisje kwam ik bijna dagelijks over de vloer op de boerderij van haar ouders en sindsdien zijn we samen opgegroeid. Zo gingen we samen naar de basisschool, samen naar de middelbare en samen naar de sportopleiding Calo. En na ons propedeusejaar besloten we daar ook samen weer mee te stoppen en kozen we samen een nieuwe opleiding: verpleegkunde. We dachten er niet eens over na dat onze wegen zich ook zouden kunnen scheiden, want het was bijna vanzelfsprekend geworden dat we altijd precies dezelfde dingen leuk vonden.

Behalve fietsen dan, want daar heeft Helma nooit iets mee gehad. Ze houdt niet bij welke wedstrijden ik rij, welke ritten ik win en bij welke ploeg ik zit. Dat hele wielrenwereldje interesseert haar niet zo veel. Eerlijk gezegd vind ik dat heerlijk. Juist het feit dat onze vriendschap altijd is gebleven, ook al zijn onze levens inmiddels compleet verschillend, zegt iets over hoe diep we met elkaar verbonden zijn. Ze is als een zus voor me. Al zien we elkaar een halfjaar niet, dan nog voelt het als gisteren dat we samen de slappe lach hadden. Ze zal het me nooit kwalijk nemen als ik een tijdje niets van me laat horen, omdat we allebei weten dat we elkaar altijd vanzelf wel weer vinden. En dat blijkt ook nu weer.

De telefoon gaat kort over en dan klinkt de vertrouwde stem van mijn vriendin. Eigenlijk had ik niet verwacht dat ze zou opnemen, want ik weet dat ze op rondreis door China is. Ik vertel haar dat ik óók daarnaartoe onderweg ben. Hoewel China één van de grootste landen ter wereld is en we waarschijnlijk nog steeds duizenden kilometers van elkaar gescheiden zullen zijn, blijft het een grappig toeval. Helma vraagt in welke stad ik precies verblijf. Als ik antwoord dat de prijsuitreiking in Guilin is, in het zuiden van het land, blijft het even stil aan de andere kant van de lijn. Dan schiet ze in de lach. 'Meen je dit, An? Ik ben óók in Guilin!'

Sierk Jan kijkt me ondertussen vol ongeloof aan. Hoe groot is de kans dat twee vriendinnen, die het vaak in Zwolle niet eens lukt om

samen koffie te drinken, op hetzelfde moment in dezelfde stad aan de andere kant van de wereld zijn? Meteen begint mijn hoofd als een razende plannen te maken. Ik moet de organisatie bellen om te vragen of ik een extra persoon mag meenemen. En ik moet een jurk regelen voor Helma! Ze is immers aan het backpacken en heeft natuurlijk niet gerekend op een gala met dresscode.

De volgende dag is compleet onwerkelijk. Ik voel me op mijn mooist in mijn lange zwarte jurk en op hoge hakken. Al is zo'n chique outfit altijd even wennen; normaal gesproken woon ik in mijn wielrenbroek. En dan moet ik ook nog op het podium voor een hele mensenmenigte een prijs in ontvangst nemen, niet iets waar ik me heel comfortabel bij voel. Maar dat ik in het publiek zowel mijn beste vriendin als mijn grote liefde zie, maakt dat ik me op dat moment compleet gelukkig voel. Stiekem knijp ik mezelf even. Wat leid ik toch een bizar leven...

Hoofdstuk 1

GEKKE TRUI

Een vraag die ik regelmatig krijg, is of ik er altijd al van heb gedroomd om profwielrenster te worden. Maar hoe diep ik ook in mijn geheugen graaf, ik kan me niet herinneren dat ik vroeger als kind ooit 'iets' wilde worden. Geen juf, geen popster of politieagent, en al helemaal geen wielrenster. Sterker nog: ik heb nooit geweten dat fietsen überhaupt een beroep kon zijn. En ik ben er ook niet mee begonnen omdat ik er een enorme passie voor had, maar eerlijk gezegd gewoon omdat mijn broers en vriendinnen het ook deden. Als zij op tennis hadden gezeten, was ik dát misschien gaan doen. Maar hoewel het nooit mijn droom is geweest om topsporter te worden, ben ik nu wel ontzettend blij dat het zo gelopen is. En daarvoor ben ik ook mijn familie heel dankbaar, want zonder hen had ik dit nooit gekund.

Ik kom uit een gezin van vijf kinderen: drie jongens en twee meiden. Mijn vader heeft twee broers die als kind al gek waren van wielrennen. Zelf was mijn vader vroeger de enige van het stel die niet zo sportief aangelegd was – hij vindt sport vooral leuk om naar te kijken. Maar blijkbaar kruipt het bloed waar het niet gaan kan, want de liefde voor fietsen sloeg ons gezin niet over. Mijn oudste broer Daniel was de eerste die ging fietsen, een paar jaar later volgde ook Jasper. Ik zag hen elke zaterdag samen met mijn vader naar

de Noordwesthoek gaan, de wielclub in onze woonplaats Hasselt, en vond het heel oneerlijk dat ik thuis moest blijven. Met mijn zes jaar was ik nog te klein om bij de club te mogen. Af en toe nam mijn vader me wel mee, zodat ik kon kijken naar de wedstrijden van mijn broers. Dat wakkerde de wens om zelf mee te fietsen alleen maar verder aan. Het leek me wel spannend, met name die strakke kleding en stoere helm. Dat wilde ik ook!

De jeugdwedstrijden begonnen in ons dorp altijd met een dikkebandenrace voor de kleintjes. Dat zag ik als mijn kans om ook een keer mee te doen. Dus toen ik toch meeding naar een wedstrijd van Daniel, regelde mijn vader dat ik ook wat te doen had. Stond ik daar als ukkie van amper zeven aan de start, tussen vrijwel alleen maar jongetjes die een klas hoger zaten en een kop groter waren dan ik. Maar daar liet ik me niet door afschrikken. Stiekem vond ik het juist wel tof dat ik daar nu ook bij hoorde. Die jongens deden voor de lol mee, maar ik was echt gefocust op de winst. Ik ging niet voor minder. En dat zagen ze waarschijnlijk totaal niet aankomen... Ik herinner me nog precies die verbaasde blikken toen ik iedereen voorbijreed en als eerste over de finish kwam. Wat voelde ik me stoer!

Mijn glorieuze overwinning smaakte naar meer, maar officieel mocht ik nog geen wedstrijden rijden. Daarvoor moest je acht zijn, wat ik natuurlijk superoneerlijk vond. Want die wedstrijden, daar was het me juist om te doen! Maar daar had de trainer wel een oplossing voor: bij een thuiswedstrijd veranderden ze stiekem mijn geboortejaar, zodat ik toch kon starten. Helaas mocht de 'fraude' niet baten, want ik kreeg een lekke band en haalde de eindstreep niet eens.

Algauw kreeg ik twee vriendinnetjes bij de club, met wie ik het altijd supergezellig had. Ik zag de trainingen vooral als een vorm van samen buitenspelen, maar dan op een fiets. En ik vond het ook heel leuk dat mijn vader iedere zaterdag met ons meekwam. Aangezien wij als gezin van zeven een grote auto hadden, bood hij vaak aan om alle kinderen naar wedstrijden te rijden. Daar was thuis nog wel eens discussie over, want mijn moeder vond dat de andere kinderen in het gezin daardoor niet genoeg aandacht kregen. Toen ook mijn

jongste zusje Gerdien door het fietsvirus werd aangestoken, was mijn middelste broer Roelof de enige die thuisbleef. Hij had meer interesse in techniek en heeft inmiddels zijn eigen bedrijf als automonteur. Voor hem is het soms best lastig geweest dat alles altijd om dat 'stomme' fietsen draaide. Daarom betekent het extra veel voor me als hij me na een wedstrijd een appje stuurt met: 'Goed gedaan zusje!'

Die eerste jaren bij de jeugd waren een fantastische tijd, vooral omdat ik daar zo'n leuke groep vriendinnen had. Dat zorgde ervoor dat ik door bleef gaan met fietsen, ook toen mijn broers en zusje hun interesse daarin allang weer hadden verloren. Dat ik er ook goed in was, speelde toen nog niet zo'n rol. Ja, ik was competitief ingesteld en als er een wedstrijd was, wilde ik die winnen. Maar daar hoefde ik eigenlijk nooit veel moeite voor te doen. Bij de jeugd zat ik nog in een gemengd team en kon ik de jongens niet altijd bijhouden, maar vanaf het moment dat ik op mijn veertiende doorstroomde naar de nieuwelingen – het eerste meidenteam – stond ik vrijwel bij iedere wedstrijd op het podium. Ik raakte er stiekem een beetje aan gewend. Toen ik op mijn vijftiende doorstroomde naar de junioren, behaalde ik dus ook zonder moeite de selectie.

In die tijd fietste ik veel samen met mijn oom Jaap, met wie ik nog steeds een speciale band heb. Hij was zelfs getuige op mijn bruiloft. Jaap woonde vroeger naast ons en was ook een tijd trainer bij de Noordwesthoek. Ik zag hem dus vrijwel dagelijks. Toen hij op een gegeven moment naar Nijkerk verhuisde, ging ik regelmatig op de fiets naar hem toe – een rit van zo'n zeventig kilometer. Dan bleef ik daar slapen en reed ik de volgende dag pas weer naar huis. Ik vond het leuk dat ik met mijn oom uitgebreid over wielrennen kon praten, maar het was ook gewoon heel gezellig. We kookten samen, deden spelletjes en hadden veel lol. Thuis was het met vijf kinderen best een drukke bedoening. Er moest altijd wel één of ander klusje gedaan worden, dat ik als puber natuurlijk liever wilde ontvluchten. Bij Jaap waren geen regeltjes, we aten bijvoorbeeld gewoon voor de televisie. Ik mocht er doen waar ik zin in had; een ultiem vrijheidsgevoel.

Die weekenden met mijn oom zijn voor mij één van de vele mooie herinneringen uit mijn jeugd. Vooral de weken dat we samen doorbrachten in een stacaravan in de Belgische Ardennen, als voorbereiding op belangrijke wedstrijden. Een soort trainingskamp. Dan maakten we elke dag lange ritten en gaf hij me ondertussen allerlei tips om mijn techniek te verbeteren. Dat samen fietsen vond hij leuk, maar bij mijn wedstrijden zag ik hem eigenlijk nooit. Eén van de zeldzame keren dat hij wél kwam kijken, is hij zelfs halverwege vertrokken. ‘Vrouwenwielrennen, daar vind ik echt niets aan’, zei Jaap altijd.

Ergens had hij daar ook wel gelijk in, want in die tijd was het verschil met de mannen nog veel groter dan nu. De meeste vrouwen werden in de eerste ronde gelost, het was lang niet zo spannend als een wedstrijd van de mannen. Ik kon het van Jaap ook wel hebben dat hij dat gewoon eerlijk zei. Misschien omdat ik er geen seconde bij stilstond dat ik zélf een carrière als professioneel wielrenster zou kunnen krijgen. Ik zag fietsen puur als een leuke hobby. Zoals andere tieners op voetbal of paardrijden zitten, zo zat ik op wielrennen. Buiten de trainingen op dinsdag en donderdag en de wedstrijden in het weekend, hield ik me er helemaal niet zo mee bezig. Ik keek bijvoorbeeld ook niet naar de Tour de France op televisie, dat vond ik maar saai. Laat staan dat ik moeite deed om het vrouwenwielrennen te volgen.

Dat ik geen flauw benul had van het topsportleven, bleek wel toen we bij de junioren een keer mochten meerijden in een wedstrijd van de elite vrouwen. ‘Wat heeft dat meisje voor een gekke trui aan?’, vroeg ik aan mijn vader. Dat meisje was Marianne Vos, die op dat moment in de wereldkampioenstrui reed. Ik had toen nog geen idee hoe belangrijk die ‘gekke trui’ later nog voor me zou worden...

HERMAN VAN DER BREGGEN

Technisch ingenieur en vader van Anna

Mijn broers Jaap en Dick waren allebei fanatieke wielrenners, maar zelf vond ik dat vroeger altijd veel te veel werk. Ik deed zo nu en dan mee met de dikkebandenraces en won ook nog weleens een prijs, maar daar werd een beetje op neergekeken. Als je een gewone fiets had, hoorde je er niet bij. Toen mijn oudste zoon Daniel vroeg of hij op wielrennen mocht, voelde ik opnieuw die weerstand. 'Prima', zei ik, 'maar ik ga voor mezelf géén wielrenfiets kopen.' De eerste keer dat je je zoon naar de club brengt en beseft dat je met je dikke banden niet eens een jochie van 10 kunt bijhouden, krab je jezelf wel even achter de oren... Voor ik het wist, had ik zelf ook een wielrenfiets gekocht en was ik helemaal het wereldje in gerold. Een nieuwe hobby was geboren.

Toen zowel Daniel als Jasper bij de Noordwesthoek zaten, nam ik op zaterdagen ook Anna weleens mee. Zij vond het allemaal prachtig. Omdat ik het sneu vond dat zij daar nooit iets te doen had, besloot ik bij een wedstrijd van de jongens in Ens ook Anna's fietsje mee te nemen. Ik had gehoord dat daar ook een dikkebandenrace zou plaatsvinden. Bij de inschrijving hoorde ik echter dat alleen kinderen uit Ens zelf mee mochten doen. Ik wist hoe teleurgesteld Anna zou zijn als ze dat hoorde, dus ik drong een beetje aan: 'Joh, laat dat kind toch meefietsen'. Dat mocht, maar op één voorwaarde: ze mocht niet winnen. Dat leek me lastig: hoe vertel je een meisje van zes dat ze niet mag proberen om eerste te worden? 'Ach, laat haar maar gewoon starten', zei de organisator. 'Ze is nog zo klein, die wint vast niet.' Maar, fanatiek als ze was, won ze hem dus wel...

Op het moment dat vier van mijn vijf kinderen op wielrennen zaten, was dat natuurlijk best wel een kostenpost. We kochten fietsjes over van andere ouders, en die werden van kind op kind overgegeven. Anna heeft heel lang op een groene fiets gereden die Daniel zelf had gekocht van de opbrengst van zijn krantenwijk. Zelfs met het zadel op zijn laagst, was die nog veel te groot voor haar. Toch won ze elke keer vrij makkelijk. Op een dag kwam ik de kinderen ophalen en trof ik Anna huilend aan. 'Ik kan het niet meer', snikte ze. Zoals ik vaker deed als ik te voet was,

duwde ik haar met één hand op haar rug voor me uit, maar tot mijn verbazing kwam ze amper in beweging. De rem bleek aangedraaid! Dit moest per ongeluk gebeurd zijn tijdens het verplaatsen van de fietsen op de kar, wat iedere keer door een andere ouder werd gedaan. Geen wonder dat ze niet vooruitkwam in de wedstrijd. Op dat moment besloot ik dat ik de verantwoordelijkheid voor het materiaal niet meer aan andere ouders wilde overlaten, en voortaan zelf iedere zaterdag mee zou gaan.

GERDIEN VAN DER BREGGEN

Medewerkster gehandicaptenzorg en jongste zus van Anna

Toen ik begon met wielrennen, stond ik al gauw een beetje in de schaduw van Anna. Samen met twee andere meiden won zij vrijwel alle wedstrijden. Als je elke keer vierde of vijfde wordt, is er op een gegeven moment niet veel meer aan. Niet dat ik ooit jaloers ben geweest op haar talent, hoor. Anna heeft heel andere karaktertrekken, ik ben bijvoorbeeld totaal niet competitief ingesteld. Dat verschil zag je al met een bordspelletje: dan moest en zou zij altijd winnen. Voor wedstrijden was ze ook altijd superzenuwachtig. Dan zat ze 's ochtends maar wat te prikken in haar eten, omdat ze geen hap door haar keel kreeg. 'Hup, verstand op nul en kauwen', zei mijn moeder dan. Ondertussen zat ik rustig mijn boterhammetjes te eten, omdat het mij eigenlijk niets interesseerde of ik zou winnen of verliezen.

ROELOF VAN DER BREGGEN

Eigenaar autobedrijf en jongere broer van Anna

Wielersfans hebben vaak het idee dat het alleen maar rozengeur en maneschijn is: opgroeien als het kleine broertje van topsportster Anna van der Breggen. Uiteraard vind ik het heel leuk wat Anna doet en ik gun het haar ook van harte, maar voor mij persoonlijk is er ook een keerzijde. Als enige van de familie had ik helemaal niets met fietsen, terwijl de

anderen allemaal dezelfde interesse deelden. Op vakantie gingen altijd de fietsen mee en mijn vader was heel fanatiek bij de club. Twee keer per week training, op zaterdag een wedstrijd. Dan was iedereen weg en zat ik alleen thuis met mijn moeder. En als ze terugkwamen, gingen de gesprekken negen van de tien keer ook weer over wielrennen. Maken dat je wegkomt, dacht ik dan... Ik heb me zelfs weleens afgevraagd of het niet beter was als ik ook maar bij de club ging, zodat ik niet altijd overal buiten viel. Maar nee, het was gewoon echt niets voor mij. Ik sleutelde liever aan brommers en ging veel naar vrienden. Het was ook weer niet heel vervelend. Je groeit ermee op en je went eraan. Maar er was weleens strijd over thuis.

JAAP VAN DER BREGGEN

Vlaaienbakker, trainer bij WV Eemland en oom van Anna

Ondanks het leeftijdsverschil van dertig jaar hebben Anna en ik een heel bijzondere vriendschap. Ik noem het bewust een vriendschap, omdat het veel meer is dan een nichtje-oom-relatie. De liefde voor fietsen is daarin absoluut de katalysator geweest. Sommige dingen kun je alleen begrijpen als je zelf ook fietst. Mijn broer Herman geniet er bijvoorbeeld van om te kijken naar wielrennen en weet er ook alles van, maar hij herkent niet het geluksgevoel dat je krijgt wanneer je demarreert: dat ene moment dat je over je schouder kijkt en weet dat het gelukt is, dat je ontsnapt bent. Als je dat tegen een wielrenner zegt, zie je hem meteen opfleuren. Dat soort onderonsjes had ik vroeger veel met Anna. Ik weet nog goed dat ze een nieuwe fiets had en dat die van haar ouders niet in de woonkamer mocht staan. Boos dat ze was! Iedere wielrenner weet immers: een nieuwe fiets hoort de eerste dagen in de kamer te pronken. Toen heeft ze die maar bij mij in huis gezet.

Aan onze logeerweekendjes en de kampeerweken in de Ardennen heb ik ook veel mooie herinneringen. Lekker dollen met elkaar en vooral fietsen: heel veel fietsen. Na afloop waren we meestal zo moe dat we het liefst al om acht uur naar bed wilden, maar verplichtten we onszelf om tot tien uur op te blijven. Toen het net aan was met Sierk Jan, had-

den Anna en ik gepland om samen een weekje naar Duitsland te gaan. Sierk Jan wilde liever romantisch met z'n tweetjes weg. Daarin was Anna meteen heel duidelijk: 'Jaap en ik gaan sowieso,' zei ze, 'maar je mag best mee, hoor.'

Ik ben ook twee jaar Anna's trainer geweest bij de jeugd. Toen zag ik al dat ze goed was. Ze is heel intelligent en reed daardoor als kind al heel tactisch. Ze zat altijd voorin, maar nooit te vroeg op kop. Je zag haar de hele wedstrijd niet, maar als er iemand ontsnapte, zat zij er altijd bij. Nog steeds weet ze altijd schijnbaar moeiteloos het juiste moment te kiezen om te demarreren, dat is een talent dat ze van nature heeft. Anna neemt het me nog steeds kwalijk dat ik een keer halverwege ben weggegaan toen ze een wedstrijd reed. Zelf kan ik het me niet meer herinneren, maar het zou heel goed kunnen. Gerrie Knetemann zei niet voor niets ooit: 'Vrouwenwielrennen? Je kunt beter kijken naar het groeien van gras, dat is spannender.' Die uitspraak deelde ik met hem. Het was gewoon ronduit saai. Niet dat er geen talent bij zat, of dat er niet hard werd gereden, maar ze waren veel te lief voor elkaar. Er was geen strijd, geen spektakel. Gelukkig is daar in de loop der jaren veel in veranderd, mede dankzij Anna. Zij let ook op de mederensters, maar ze zal een ander niet voor laten gaan ten koste van zichzelf. En daardoor kijk ik tegenwoordig ook met veel plezier naar vrouwenwielrennen. Soms zelfs met meer plezier, want nu wordt er tenminste écht gekoerst.